

Waar zijn we veilig

Verhalen van vluchtelingkinderen

Carla van den Brink

Afbeelding omslag getekend door Nil:

“Mijn ouders, kleine broertje en ik staken in een bootje de Meric over, de brede en snelstromende grensrivier tussen Turkije en Griekenland.”

augustus 2023 © Carla van den Brink
alle rechten voorbehouden

Inhoud

Nil uit Turkije	5
Tasneem uit Syrië	14
Khalil uit Syrië	20
Sahel uit Afghanistan	28
Eyup en Ümmügülsüm uit Turkije	34
Wesam uit Syrië	42
Daiana uit Oekraïne	47
Zinab uit Syrië	52
Elif uit Turkije	60
Mohamed en Habiba uit Syrië	66
Vladyslav uit Oekraïne	72

Voor alle kinderen die in veiligheid in Nederland geboren zijn.

Ik had geen tijd om bang te zijn

Nil (13) uit Turkije

Tot mijn zesde jaar leefde ik als een prinsesje. Ik was het enige kind van mijn ouders. We woonden in Ankara, de hoofdstad van Turkije. Ons appartement was ruim en had een lange gang. Ik had een heel mooie eigen kamer.

Toen kregen mijn ouders politieke problemen met de Turkse regering. Wie het niet eens is met de president loopt gevaar in Turkije. In 2016 werd mijn vader opgepakt en naar de gevangenis gebracht. Mijn moeder mocht niet meer werken, dus we hadden geen geld om van te leven.

Mijn moeder en ik moesten in Mersin gaan wonen, bij mijn oma en opa in huis. Ze zijn heel lief en ze woonden dicht bij het strand. Ze hebben ons heel goed geholpen, ik houd van mijn oma en opa. Maar ik miste mijn vader natuurlijk en mijn eigen huis. Ik sliep daar met mijn moeder op dezelfde kamer.

Eén keer per week mochten we met mijn vader bellen, tien minuutjes maar. Mijn moeder mocht elke maand een uurtje bij mijn vader op bezoek, soms ging ik mee. Die busreis naar Ankara was erg: er zaten wel vijftig mensen in

de bus. De rit duurde tien uur heen en tien uur terug. Dan kon ik een paar dagen niet naar school.

Na tweeënhalf jaar kwam mijn vader weer vrij. We vonden zelf een huis in Mersin, waar mijn broertje is geboren. Echt vrij waren we niet, we mochten niet naar het buitenland. Mijn vader was bang om weer te worden opgepakt.

Toen ik 10 was besloten mijn ouders om met ons gezin Turkije te ontvluchten. Samen zijn we in een bootje naar Griekenland gegaan. Die boottocht duurde maar even, toch was het heel erg angstig en gevaarlijk.

We moesten de grensrivier Meric oversteken, een snelstromende brede rivier. Veel mensen, die net als wij naar Griekenland probeerden te vluchten, zijn in die rivier verdronken.

We hadden veel tassen bij ons en mijn moeder had een draagdoek voor mijn broertje. Hij was nog maar een baby, hij huilde heel erg hard. We probeerden hem stil te krijgen, want door dat huilen liepen we gevaar. We moesten juist zo stil mogelijk zijn; als de politie ons ontdekte zouden mijn ouders allebei naar de gevangenis gaan.

Onze tocht met het bootje ging snel. In dertig seconden waren we aan de overkant. Tijdens

het varen mochten we ons absoluut niet bewegen, anders zou het bootje omslaan. Ik had geen tijd om bang te zijn, ik kon gewoon niet denken.

Toen we uitstapten ben ik wel geschrokken. Ik zag mijn moeder wankelen en dacht dat ze in de rivier zou vallen, samen met mijn broertje. Gelukkig ging het net goed.

Met al onze tassen en spullen moesten we toen nog uren lopen. Ik vond het heel zwaar, we liepen door een bos en tussen struiken met scherpe doornen.

Eindelijk kwamen we bij een weg. Aan de verkeersborden zag ik pas dat ik in Griekenland was, want de woorden kon ik niet lezen.

“Nu gaan we de Griekse politie roepen,” zei mijn vader. Hij waarschuwde ons om niet te schrikken, want misschien zouden ze erg on aardig zijn.

Nou, dat was ook zo. De politiemannen wilden onze mobiele telefoons afpakken. Ze duwden ons achter in een donker vrachtwagentje en deden de deur op slot. Wij waren bang dat ze ons weer naar Turkije terug zouden brengen. Ze brachten ons naar het politiebureau in de stad. Daar moesten mijn ouders hun vingerafdrukken geven.

In het vluchtelingenkamp van die stad was brand uitgebroken, daar konden we niet naartoe. Daarom stopten ze ons in een soort gevangenis bij het politiebureau.

Ik snapte er niets van. We waren vluchtelingen, dus ze mochten ons niet opsluiten. Ik was zo boos dat ik heel hard begon te roepen: "Open the doors!" Maar de deur bleef dicht.

Het was daar heel vies en overal waren muggen. We sliepen gewoon op de grond. Je mocht niet zelf naar de wc, alleen een paar keer per dag op vaste tijden.

Ik had een pandaknuffel bij me. Die liet ik per ongeluk door de spijlen van een raampje naar buiten vallen. Toen werd ik heel verdrietig. Later gaf een man mijn knuffel terug, hij keek een beetje boos naar mij.

Na zeven dagen mochten we er eindelijk uit. Ik was zo blij dat we weer daglicht zagen!

Eerst sliepen we in een hotel en daarna namen we het vliegtuig naar Athene, de hoofdstad van Griekenland. Daar hebben we een jaar gewoond.

Ik mocht er niet naar school. Griekenland is niet zo goed voor vluchtelingen.